01/07/2019

Υποβρύχιες διαδρομές σε βυθισμένο προϊστορικό οικισμό στη Λακωνία

/ Παιδεία και Πολιτισμός

Υποβρύχιες διαδρομές για κολυμβητές πάνω από τον βυθισμένο προϊστορικό οικισμό στο Παυλοπέτρι Λακωνίας προβλέπει το σχέδιο της Εφορείας Εναλίων Αρχαιοτήτων (ΕΕΑ), που εγκρίθηκε πρόσφατα από το Κεντρικό Αρχαιολογικό Συμβούλιο (ΚΑΣ).Ταυτόχρονα, η καινοτομία του σχεδίου είναι ότι συνδέει την ανάδειξη του αρχαιολογικού χώρου με την προστασία και την ανάδειξη του σημαντικού υγροβιότοπου που βρίσκεται μέσα στον αρχαιολογικό χώρο, σε μια ενιαία οικοαρχαιολογική διαδρομή.

Ο προϊστορικός οικισμός του Παυλοπετρίου εκτείνεται μεταξύ της ομώνυμης νησίδας και της παραλίας της Πούντας, εκεί όπου κατά την 3η χιλιετία π.Χ. υπήρχε μια λωρίδα γης που ένωνε τη λακωνική ακτή με τη σημερινή νήσο Ελαφόνησο. Ο οικισμός είναι βυθισμένος ελάχιστα μέτρα κάτω από την επιφάνεια της θάλασσας, γεγονός που τον καθιστά εύκολα επισκέψιμο με μάσκα και βατραχοπέδιλα: Σε βάθος από 1 έως 4 μέτρα σώζεται σε μεγάλη έκταση η κάτοψη της πόλης με δρόμους, κτήρια και εκτεταμένο νεκροταφείο στην ακτή.

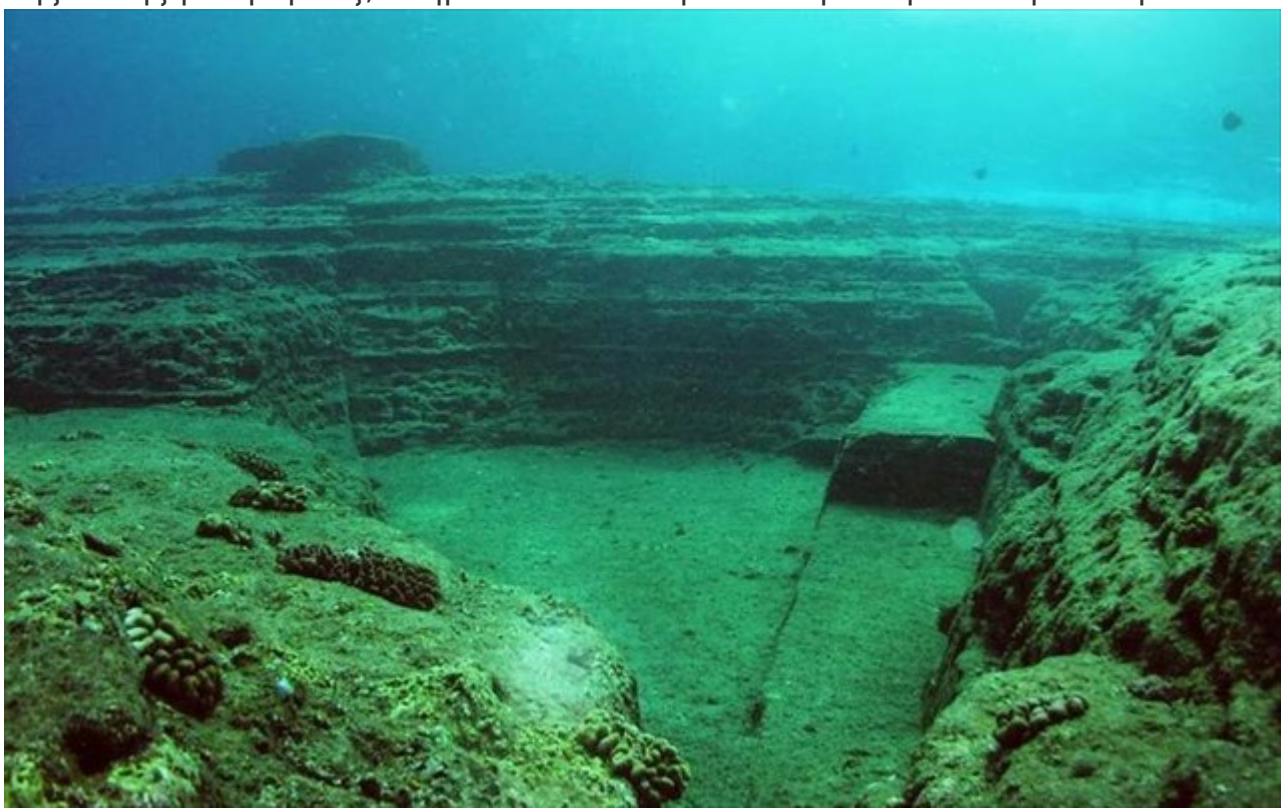

Η πρόταση της ΕΕΑ προσβλέπει όχι μόνο στην ανάδειξη του σπουδαίου

αρχαιολογικού χώρου και του σπάνιου υγροτόπου της περιοχής, αλλά και στην προβολή της ευρύτερης περιοχής των Βοιών (Νεάπολη) ως τόπου οικοαρχαιολογικών διαδρομών και εναλλακτικού τουρισμού.

Το Παυλοπέτρι είναι ένας πολύ σημαντικός αρχαιολογικός χώρος, με διεθνή εμβέλεια και μεγάλες δυνατότητες ανάδειξης, που βρίσκεται σε μια περιοχή ιδιαίτερης ομορφιάς και φυσικού πλούτου. Οι κίνδυνοι που αντιμετωπίζουν τόσο ο χώρος όσο και το φυσικό περιβάλλον κυρίως από ανθρωπογενείς πιέσεις, αλλά και από φυσικές φθορές, καθιστούν αναγκαία την από κοινού αντιμετώπισή τους τόσο για τον αρχαιολογικό χώρο όσο και για τον υγρότοπο και εν γένει την περιοχή NATURA 2000. Η πρόκληση τώρα είναι να υπάρξει αποδοτική συνεργασία της Εφορείας Εναλίων Αρχαιοτήτων με τον Φορέα Διαχείρισης της περιοχής NATURA 2000, ώστε να γίνει εφικτή η από κοινού αντιμετώπιση, προστασία και ανάδειξη της περιοχής.

Στο αποκορύφωμα της ακμής του, οι κάτοικοι του οικισμού κυμαίνονταν πιθανόν από 500 έως 2.000. Τουλάχιστον επί δυο χιλιάδες χρόνια (από την 3η ως το τέλος της 2ης χιλιετίας π. Χ.) έχει βεβαιωθεί η κατοίκηση της πόλης, η οποία μετά από τρεις σεισμούς -αναμένονται τα αποτελέσματα των σχετικών ερευνών- πιθανόν και από άλλους παράγοντες οδηγήθηκε σταδιακά κάτω από την επιφάνεια των υδάτων. Και τελικά στη λήθη.

Οι πρώτες αναφορές στον βυθισμένο οικισμό κάνουν την εμφάνισή τους στις αρχές του 20ού αιώνα (το 1904), ενώ τα κατάλοιπά του εντοπίζονται εκ νέου το 1967 από τον Νίκολας Φλέμινγκ, ο οποίος επιβεβαίωσε την ύπαρξη της προϊστορικής πόλης. Έκτοτε η περιοχή ερευνήθηκε εκτενώς. Το 1968 από ομάδα αρχαιολόγων από το Πανεπιστήμιο του Κέιμπριτζ, στην οποία η ελληνική πλευρά είχε μετάσχει με τον αείμνηστο ‘Αγγελο Δεληβοριά, που τότε υπηρετούσε στην Σπάρτη. Νέο ερευνητικό πρόγραμμα ξεκίνησε το 2009 από το Πανεπιστήμιο του Νότιγχαμ, την Εφορεία Εναλίων Αρχαιοτήτων και το Ελληνικό Κέντρο Θαλάσσιων Ερευνών, υπό τη διεύθυνση του Ηλία Σπονδύλη. Μάλιστα, το 2011 πραγματοποιήθηκαν και ανασκαφικές τομές.

Πηγή: Ναυτεμπορική,https://anaskafi.blogspot.com